

Autor se rozhodl ujmout tématu, které se jeví být značně ambiciózní a vyžadující celou řadu kompetencí, stejně jako stanovení precizních badatelských otázek. Zasadit Emanuela Moravce do kontextu dobové vojenské teorie se dá z několika úhlů přístupu. Buď jej vnímat jako samostatného tvůrce teorií, nebo jako médium pro přenos myšlenek zahraničních stratégů, a nebo jako propagátora a lidového osvěťáře v dané tématice pro české prostředí. Upřímně se nejsem zcela jistá, jak autor k tématu přistoupil. Jeho práce se opírá o úctyhodné množství Moravcových textů, v kategorii literatura jsou zařazeny další dobové tisky, které jsou zcela jistě pro dané téma prameny, v literatuře samotné najdeme zahraniční tituly, což je chvályhodné, řada důležitých domácích titulů však chybí. Je velkou škodou, že z existujících syntéz si autor vybral pouze tu z pera Věry Olivové.

Text práce není rozsáhlý, nejdelší pasáží je Moravcův životopis. To je zcela logické. Na druhou stranu by bylo vhodné uvést určité zpřesňující informace i o ostatních autorech zmiňovaných prací, protože jejich zakotvení a životní osudy také mají vysvětlující relevanci pro dané téma. Bohužel se s náznakem toho řešení setkáme až na závěr textu, což je poněkud pozdě. Z hlediska struktury práce si nejsem jistá, zda by nebylo vhodnější předsunout pasáže o technologiích před armádu, politiku a společnost. Sám autor poukazuje na klíčovou úlohu technologií pro moderní uvažování o válčení. Žádaná společenská kontextualizace bez této dimenze již nebyla možná.

Moravec se z předkládaného textu jeví spíše jako osvěťář, což byla role, která mu patrně byla bytostně blízká bez ohledu na režim. Opakované tvrzení o jeho fascinaci fašistickou Itálií by asi bylo vhodné více doložit. Standardní armáda těžko může být pojmána jako nějaké demokratické uskupení.

V průběhu čtení předkládaného textu mi vytanula celá řada otázek (vedle drobné technické – že totiž Moravcova třetí žena v průběhu let vůbec nestárá...) – zajímalo by mne, kde se s rozebíranými koncepcemi seznamoval, jaká byla cesta přenosu těchto inspirací. Zde by za zmínku stál zcela určitě kontext Vysoké školy válečné, který je bohužel zcela vypuštěn. Na str. 28 se hovoří o dobovém opovržení armádou, je toto v souladu s československou realitou, a obzvlášť s kultem legionářů? Jistě by to stálo za nějakou reflexi. Nejvíce prostoru je z Moravcových myšlenek věnováno jeho pojetí ženy ve vztahu k armádě a válce, přitom tato pasáž není ohraničena či konfrontována s žádnou dobovou teorií, což je škoda.

Celkově se domnívám, že předkládaná práce, i přes některé nedostatky, či spíše nejasnost, splňuje kritéria kladená na tento typ prací, doporučuji ji k obhajobě a navrhuji hodnotit jako velmi dobrou či dobrou, s přihlédnutím k průběhu obhajoby.

Praha, 15. června 2017

Doc. PhDr. Jana Čechurová, PhD.